

## Juan Antonio Molina Font (1938-2020)



Un cop més he de recórrer amb gratitud a les pàgines amigues de PEDIATRIA CATALANA per EVOCAR un gran pediatre, desaparegut fa poc, que va forjar la seva brillant personalitat a Barcelona. Vaig iniciar la meua relació amb Juan Antonio Molina Font durant els meus anys a la Facultat de Medicina de Cadis, i així vaig tenir el

privilegi de ser testimoni afortunat del seu naixement per a la pediatria. Com a estudiant, va ser un dels més brillants que van passar per les meves aules i serveis. Igual que molts col·legues il·lustres, va començar amb un expedient acadèmic ple d'excel·lents i matrícules d'honor, i això indicava que havia assimilat la metodologia de l'aprenentatge i l'estudi adequats per a una època, però amb una empremta per a tota la vida. Vaig comprovar també des del principi que Juan Antonio Molina Font va ser dels que van acceptar el repte de la pediatria del segle XX com a total medicina de l'edat infantil i, a més, amb un afany mantingut per ensenyar, que és la vocació docent. Va demostrar aviat les qualitats bàsiques per ensenyar en aquells temps: capacitat de síntesi, assimilació fàcil dels progressos veritables, adaptació a l'auditori i, per sobre de tot, una claredat envejable en l'exposició oral i escrita. Orador magistral, va ser molt més: un exemple d'humanitat, un pediatre clínic reconegut, un organitzador nat i un gran investigador.

L'any 1965 va obtenir amb la màxima qualificació el grau de doctor i va figurar al capdavant del grup que no va dubtar a acompanyar-me a Barcelona. En la seva Facultat de Medicina va ser professor adjunt i professor agregat, i va aportar una experiència àmplia com a clínic en diversos esglaons de la pediatria assistencial: pediatre per oposició de la Seguretat Social, metge dels hospitals municipals de Barcelona i cap del Servei de Pediatria de l'Hospital Clínic de la Facultat de Medicina de la ciutat comtal, cap d'estudis de la Facultat de Medicina, secretari de la revista Archivos de Pediatría i coautor valuósíssim en les nombroses edicions del Tractat de Pediatría.

Durant els tretze anys que va ser a Barcelona, no només va desenvolupar una gran activitat científica i professional, sinó també humana: va fundar amb Mari Carmen Brome, la seva dona, una família exemplar, que ha estat unida amb ell en la penosa malaltia terminal. Els cinc primers fills van néixer a Barcelona.

Dos eren granadins, el mateix que el noi bosnià que van adoptar. A la Facultat de Medicina de la universitat granadina, des del 1977, va consolidar la consideració de mestre de la pediatria moderna. Allà va mostrar la seva adaptació a les necessitats canviants de la nostra ciència. És fàcil apreciar, revisant la seva àmplia activitat investigadora, reflectida en més de 400 publicacions de revistes nacionals i internacionals de prestigi, nombroses tesis doctorals dirigides i innumbrables ponències o comunicacions, tant en congressos regionals i nacionals com internacionals, i tant de pediatria general com d'especialitzada. Vaig compartir obligadament amb ell algunes d'aquestes activitats, com la del selecte Grup Llatí de Pediatria, que va tenir una reunió inoblidable a Granada, i vaig rebre les seves orientacions com a membre que va ser del Comitè Organitzador de Congressos de l'AEP.

Va adaptar també la seva dedicació destacada com a investigador responsable del Grup de Recerca en Nutrició i Metabolisme de la Junta d'Andalusia i col·laborador del Centre d'Excel·lència en Epidemiologia i Salut Pública Pediàtrica. Va entrar amb els seus col·laboradors en diversos projectes europeus. No obstant això, no és fàcil oblidar les seves aportacions puntuals de veritable valor a la perllongada etapa granadina: contribucions en nutrició sobre el paper dels nucleòtids i gangliòsids, els lípids i els àcids grassos, la vitamina E, la carnitina, el triptòfan i altres aminoàcids, el ferro (estudiat ja en la seva tesi doctoral), el magnesi i el metabolisme fosfocàlcic, entre altres. Així mateix, va prestar una atenció destacada a tot el referent al creixement i l'endocrinologia pediàtrica, així com a la pediatria social.

Va ser el primer entre els meus primers deixebles que em va considerar amic seu, i personalment el vaig admirar, ja fa molts anys, com un pont d'unió entre les càtedres de Cadis i Granada amb la de Barcelona, fet que no va ser obstacle per a la creació de la seva pròpia escola de Pediatria. Aquest és el seu millor guardó, tot i que han estat nombrosos els premis i les distincions que li van anar arribant: president d'honor de la Societat de Pediatria d'Andalusia, soci d'honor de l'Associació Espanyola de Pediatria, membre d'honor de diverses societats de pediatria, a més d'acadèmic numerari de la Reial Acadèmia de Medicina de Granada. Aquest mes d'octubre del nefast any 2020, amb l'ombra ominosa de la covid-19, ens porta l'enorme pèrdua del professor Molina Font, però també ens deixa el llegat perdurable d'un pediatre universitari exemplar, savi i molt humà.

**Manuel Cruz Hernández**